

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 1500/07
23.01.2008. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Владимира Тамаша, председника већа, Јованке Кажић, Љубице Милутиновић, Софије Вагнер-Личеноски и Миломира Николића, чланова већа, у правној ствари тужиље АА, чији је пуномоћник АБ, адв., против туженог АД "ББ", ради утврђења постојања радног односа, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Окружног суда у Сомбору Гж.1. бр.433/07 од 09. јула 2007. године, у седници одржаној 23.01.2008. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Окружног суда у Сомбору Гж.1. бр.433/07 од 09. јула 2007. године.

О б р а з л о ж е њ е

Делимичном пресудом Општинског суда у Апатину П.577/05 од 13.12.2006. године, у ставу првом изреке усвојен је тужбени захтев тужиље. Ставом другим изреке поништено је решење туженог бр.01 од 09.10.2001. године којим је тужиљи на радном месту рецепционара утврђен годишњи одмор за три месеца рада и то у трајању од пет радних дана који ће користити почев од 17.12.2001. до 21.12.2001. године када јој престаје радни однос, и утврђено постојање сталног радног односа тужиље код туженог, па је наложено туженом да тужиљу врати на рад на послове и радне задатке које је обављала пре поништаја наведеног решења или на послове и радне задатке који одговарају њеној стручној спреми, знању и радном искуству. Ставом трећим изреке одлучено је да ће се о делу тужбеног захтева тужиље којим је тражила да се тужени обавезе да јој исплати 342 часа прековременог рада у износу од 55.000,00 динара са законском затезном каматом, прописаном Савезним законом о висини стопе законске затезне камате, рачунајући од 07.09.2002. године до исплате, као и о целокупним трошковима овога поступка одлучити заједно, коначном пресудом у овој правној ствари.

Окружни суд у Сомбору пресудом Гж.1. бр.433/07 од 09. јула 2007. године усвојио је жалбу туженог тако што је делимичну првостепену пресуду у делу у којем се тражи поништај решења туженог од 01. септембра 2001. године, којим се утврђује тужиљи право на годишњи одмор укинуо и у том делу вратио првостепеном суду на поновно суђење, док је у преосталом делу из става два изреке првостепену делимичну пресуду преиначио тако што је одбио тужбени захтев тужиље којим је тражила утврђење постојања сталног радног односа и враћање на рад.

Против пресуде Окружног суда у Сомбору тужиља је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 399. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија тужиље није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Неоснован је навод ревизије о постојању битне повреде одредаба парничног поступка који се огледа у томе да је нападнута пресуда противречна сама себи и да има недостатака због којих се не може испитати, обзиром да су разлози другостепене одлуке јасни и непротивречни и у складу са чињеничним стањем и изведеним доказима.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је на основу уговора о раду 01-М-01 од 10.09.2001. године засновала радни однос код туженог на одређено време, због привремено повећаног обима рада на основу члану 14. Закона о радним односима ("Сл. гласник РС" бр. 55/96) најдуже до 90 радних дана. Овако заснован радни однос тужиљи је престао 21.12.2001. године решењем туженог бр.01 од 09.10.2001. године којим је тужиљи утврђено право на коришћење годишњег одмора у трајању од пет радних дана, у периоду од 17.12.2001. до 21.12.2001. године. Нови уговор о раду тужиља је закључила 29.12.2001. године о заснивању радног односа на одређено време у смислу члана 23. став 3. Закона о раду ("Сл. гласник РС" бр. 70/2001), ради замене одсутног радника ВВ до његовог повратка са неплаћеног одсуства. Решењем бр.01-1885/14-02 од 06.09.2002. године тужиљи је одређен годишњи одмор у трајању од 10 радних дана закључно до 19.09.2002. године када јој је престао радни однос, јер је на рад ступио радник кога је замењивала. Тужиља је све време код туженог радила у континуитету од 10. септембра 2001. до 06.09.2002. године.

Полазећи од утврђених чињеница правилно је другостепени суд преиначио првостепену пресуду тако што је одбио тужбени захтев тужиље којим је тражила да се утврди да је у радном односу на неопређено

што је одело тужбени захтев тужиље којим је тражила да се утврди да је у радном односу на неодређено време код туженог као и да се тужени обавезе да је врати на рад.

Тужиља је уговором о раду 01/М-01 од 10.09.2001. године засновала радни однос код туженог на основу члана 14. Закона о радним односима, најдуже до 90 радних дана. Решењем о коришћењу годишњег одмора, тачно је наведено да овако заснован радни однос престаје тужиљи 21.12.2001. године. Тужиља овако донетом решењу није приговорила. Како се радило о радном односу на одређено време у тачно одређеном трајању заснованом применом члана 14. Закона о радним односима, то је правилно другостепени суд одлучио када је првостепену пресуду преиначио и одбио захтев тужиље за утврђење постојања радног односа на неодређено време.

Правилан је закључак другостепеног суда да радни однос заснован на одређено време према одредбама Закона о радним односима не може да прерасте у радни однос на неодређено време применом чл. 23. став 4. тог Закона о раду ("Сл. гласник РС" бр. 70/2001). Ово стога што је тужиља радни однос на одређено време засновала по раније важећем Закону о радним односима РС, па се на однос странака не може применити одредба члана 23. став 4. Закона о раду. Околност што је тужиља наставила да ради у периоду између два закључена уговора не даје право тужиљи да се на засновани радни однос по одредбама раније важећег закона примени одредба чл. 23. став 4. Закона о раду. Закључењем уговора о раду на одређено време 29.12.2001. године тужиља је прихватила сва права и обавезе из овог уговора, као и последицу да јој радни однос престане повратком одсутног радника због чијег одсуства је између странака и закључен уговор о раду на одређено време.

Из изложеног неоснован је навод ревизије да је побијана пресуда погрешној примени материјалног права.

Одлучујући о ревизији Врховни суд је дао разлоге за неоснованост навода којима се указује на погрешну примену материјалног права. Осталим наводима ревизије оспорава се чињенично стање које се у смислу одредбе члана 398. став 2. Закона о парничном поступку ревизијом не може побијати.

Са изнетог, на основу члана 405. Закона о парничном поступку, Врховни суд Србије је ревизију тужиље одбио као неосновану.

Председник већа - судија,

Владимир Тамаш, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

НН